

Arrest

nr. 83 643 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 januari 2012 een beslissing waarbij de aanvraag ongegrond verklaard wordt.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

A.,S. (...) (R.R. (...))

nationaliteit: Kirgizstan (Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontkennend werd verklaard op 30.03.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor verzoeker. De Arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 06.01.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde:

“Samenvattend blijkt dus dat de onvolledigheid van de overgemaakte informatie niet toelaat het risico in de zin van Art 9ter te bevestigen. De afwezigheid van uitgebreide en recente medisch-specialistische informatie laat niet toe de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van Art 9ter te bevestigen.”

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. artikel 8 EVRM een attest van aanmelding bij een onthaalbureau, een cursus maatschappelijke oriëntatie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m. n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene

gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

In haar beslissing betreffende de 9 ter-aanvraag dd. 20.02.201 2 verwijst gedaagde naar het verslag van de arts-adviseur dat in gesloten omslag aan verzoeker werd overhandigd (stuk 2).

Dat art. 9ter als volgt luidt: “(...)”.

Dat in casu verzoeker heeft gedaan hetgeen de wet voorschrijft namelijk het bijsturen van een medisch attest en een bewijs van zijn identiteit.

Dat de bestreden beslissing verwijst naar het advies dat stelt dat geen beoordeling kan worden gemaakt omdat er geen actuele info beschikbaar is.

Verzoeker stelt dat hij niet gehouden is zijn actuele medische status naar voor te brengen. Dat verzoeker nogmaals verwijst naar art. 9ter: “(...)”.

Het is volledig aan gedaagde te wijten dat zij zich niet meer kan vergewissen van de actuele medische situatie van verzoeker immers zij heeft zelf bijna drie jaar gewacht om een beslissing te nemen. Verzoeker meent enerzijds dat gedaagde zich niet kan beroep op haar foutief gedrag om thans verzoeker te verwijten zijn aanvraag niet te hebben geactualiseerd anderzijds meent verzoeker dat gedaagde een voorwaarde toevoegt aan de wet die er niet staat.

Nergens in art. 9ter wordt gesteld dat hij bijkomende informatie moet bezorgen. Integendeel de wet laat eerder uitschijnen dat alles dient te worden overgemaakt op het moment van de indiening. “(...)”

Dat wanneer de ambtenaar geneesheer stelt dat hij niet in staat is te besluiten aan de hand van het beschikbare medische attest dient hij over te gaan tot onderzoek.

Dat art. 9ter geschonden wordt omdat gedaagde voorwaarden toevoegt aan de wet namelijk de voorwaarde dat hij actuele informatie bezorgt aan gedaagde en specialistische informatie moet bezorgen.

Dat dit niet kan.

Dat de motivering voor zover zij verwijst naar het advies van de arts dan ook foutief is en gedaagde dit moet weten. Gedaagde dient immers zelf het initiatief te nemen om verzoeker uit te nodigen voor bijkomend onderzoek.

De motivering faalt dan ook.

Dat een risico op een schending van art. 3 EVRM niet geweerd is.

Dat de bestreden beslissing aldus art. 3 EVRM over de hele lijn schendt.

Bijgevolg is de motivering door DVZ niet afdoende en dient dit te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing op basis van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991.”

2.2. Verzoeker betoogt in het enig middel dat hij niet gehouden is zijn actuele medische status naar voor te brengen en dat nergens in artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat hij bijkomende informatie moet bezorgen.

Artikel 9ter § 1, derde tot en met vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift toegeeft dat hij geen bijkomende gegevens heeft verstrekt. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij van de verwerende partij verwacht dat zij informatie opvraagt bij verzoeker om na te gaan of diens ziekte daadwerkelijk onder controle is en geen behandeling meer behoeft.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt:

“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt derhalve dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt bij de aanvrager. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om de verwerende partij op de hoogte te houden van een evolutie van zijn ziekte of pathologie en bijbehorende behandelingen. Men kan van de gemachtigde niet verwachten dat deze voor het nemen van een eindbeslissing telkens contact laat opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen of diens raadsman of diens dokters om na te gaan of diens medische toestand ondertussen geëvolueerd is en of dit gepaard gaat met bijkomende behandelingen.

Het kwam derhalve verzoeker toe om zorgvuldig en voorzichtig te zijn en de verwerende partij documenten voor te leggen indien zijn medische situatie niet onder controle is en nog medische behandeling vergt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat hij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233, 27 maart 2002, RvS nr. 105.262, 28.03.2002, RvS nr. 104.674, 14.03.2002, ...). Een schending van artikel 3 EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC